

Bob Burg și John David Mann

Go-giver

*O scurtă poveste despre
o idee remarcabilă de afaceri*

Ediție adăugită

Traducere din limba engleză:
Cristina Stan

 ACT și Politon

2016

CUPRINS

Prefață de Ariana Huffington	17
Introducere la ediția revizuită	19
1. Go-getter	23
2. Secretul	31
3. Legea Valorii	45
4. Condiția	59
5. Legea Compensației	63
6. Servind cafea	77
7. Rachel	81
8. Legea Influenței	87
9. Susan	99
10. Legea Autenticității	107
11. Gus	125
12. Legea Receptivității	131
13. Se închide cerul	145
14. Go-giver	153
Cele Cinci Legi ale succesului stratosferic	161
Mulțumiri	163
Ghid de discuții despre <i>Go-giver</i>	166
Întrebări și răspunsuri cu autorii	171
Despre autori	185

1: Go-getter

Dacă exista un go-getter* în trustul corporației Clason-Hill, acela era Joe. El muncea din greu, muncea repede și se îndrepta spre vârf. Cel puțin, așa plănuia. Joe era un tânăr go-getter, care țintea spre stele.

Totuși, uneori, cu cât muncea mai din greu și mai repede, cu atât mai departe parcă i se păreau țelurile. Pentru un asemenea go-getter dedicat, părea că stătea mai bine la partea de *going***, dar nu prea bine cu cea de *getting****.

Totuși, munca fiind așa de solicitantă, Joe n-avea prea mult timp să se gândească la ea. În special într-o zi ca cea de astăzi – o vineri, cu doar o săptămână rămasă din trimestru și un termen-limită important de respectat. Un termen-limită pe care nu-și permitea să *nu* îl respecte.

Astăzi, spre sfârșitul după-amiezii, Joe a decis că era vremea să ceară o favoare, așa că a dat un telefon – dar conversația nu mergea bine.

* Persoană ambicioasă, plină de inițiativă (de la *go* - du-te și *get*- fă) (n. red.)

** Acțiune (n. red.)

*** Realizare (n. red.)

– Carl, spune-mi că nu-i adevărat..

Joe a tras aer în piept, ca să nu lase să-i transpară disperarea în voce.

– Neil Hansen?! Cine naiba e Neil Hansen?... Ei bine, nu-mi pasă ce oferă, putem să respectăm specificațiile alea... stai așa – haide, zău, Carl, îmi ești dator! Știi asta foarte bine! Hei, cine ți-a salvat pielea în contractul cu clientul Hodges? Carl, stai... Carl!

Joe a apăsat tasta de convorbire a telefonului său fără fir și s-a silit să pună jos calm instrumentul. A respirat adânc.

Joe încerca cu disperare să facă rost de un client mare, un client pe care simțea că-l merită din plin – unul de care *avea nevoie*, dacă voia să-și atingă norma pe trimestrul al treilea. Joe tocmai își ratase norma pe primul trimestru, iar apoi și pe al doilea. Două lovituri... Joe nici nu voia să se gândească la o a treia.

– Joe? Ești bine? a întrebat o voce.

Joe a ridicat privirea spre fața îngrijorată a colegei sale, Melanie Matthews. Melanie era o persoană bine intenționată, cu adevărat drăguță. Fix motivul pentru care Joe se îndoia că ea va supraviețui mult într-un mediu competitiv cum era etajul al șaptelea, unde munceau amândoi.

– Mda, a zis el.

– Cu Carl Kellerman vorbeai la telefon? În legătură cu clientul PCM?

Joe a oftat.

– Mda.

Nu era nevoie să explice. Toată lumea de pe etaj știa cine e Carl Kellerman. Era un broker corporatist care

căuta firma potrivită să se ocupe de un client pe care Joe îl botezase Peștele cel Mare sau PCM, pe scurt.

Potrivit lui Carl, șeful de la Peștele Cel Mare nu credea că firma lui Joe avea „puterea și influența” de a încheia afacerea. Acum, un personaj de care el nu auzise niciodată oferise condiții mai bune și-l depășise. Carl pretindea că nu putea să facă nimic în legătură cu asta.

– Pur și simplu nu înțeleg, a zis Joe.

– Îmi pare așa de rău, Joe, a zis Melanie.

– Ei, uneori mănânci ursul...*

A afișat un zâmbet încrezător, dar nu putea să-și ia gândul de la ce zisese Carl. Melanie s-a întors la biroul ei, iar Joe a rămas pierdut în gânduri. *Putere și influență...*

După câteva momente, a sărit în sus și s-a dus spre biroul lui Melanie.

– Hei, Mel!

Ea a ridicat privirea.

– Ți-aduci aminte când vorbeam cu Gus zilele trecute, ceva despre un consultant influent care ține un discurs undeva luna viitoare? L-ai numit Căpitanul sau așa ceva?

Melanie a zâmbit.

– Pindar. Președintele.

Joe a pocnit din degete.

– Așa! El e tipul. Care e numele lui de familie?

Melanie s-a încruntat.

* Sintagma „Uneori mănânci ursul, alteori te mănâncă el pe tine”, care descrie natura bipolară a vieții și a tot ce există, popularizată, printre altele, în filmul *The Big Lebowski (Marele Lebowski)* (n. red.)

- Nu cred...

A ridicat din umeri.

- Nu, nu cred că l-am auzit menționat vreodată. Toată lumea îi spune Președintele sau doar Pindar. De ce? Vrei să te duci să asculți discursul?

- Mda... poate.

Dar Joe nu era interesat de vreo conferință care avea loc peste o lună. Era interesat de o singură treabă - și acea treabă trebuia să se întâmple vinerea viitoare, când se încheia trimestrul al treilea.

- Mă gândeam, tipul ăsta chiar dă lovitura, nu? Cere taxe uriașe de consultanță, lucrează doar pentru cele mai mari și mai bune firme? Putere *majoră*. Știu că am putea să ne descurcăm cu clientul PCM, dar așa avea nevoie de niște arme tari ca să recâștig acordul. Am nevoie de *influență*. Ai idee cum pot să sun la biroul președintelui ăsta?

Melanie s-a uitat la Joe de parcă acesta își propusese să se lupte cu un urs grizzly.

- Ai de gând să-l suni pur și simplu?!

Joe a ridicat din umeri.

- Sigur, de ce nu!?

Melanie a clătinat din cap.

- N-am nicio idee cum să-l contactezi. Întreabă-l pe Gus.

În timp ce Joe se întorcea la biroul lui, se întreba cum reușise Gus să supraviețuiască atât de mult timp în trustul Clason-Hill. Nu-l văzuse niciodată făcând vreo *muncă* propriu-zisă. Totuși, Gus avea un birou al lui, în timp ce Joe, Melanie și mulți alții împărțeau spațiul deschis de la

etajul șapte. Unii spuneau că Gus își primise biroul datorită vechimii. Alții ziceau că îl câștigase pe merit.

Potrivit zvonurilor de la birou, trecuseră ani de când Gus nu mai făcuse o vânzare unui client, iar conducerea îl păstrase din pură loialitate. Existau și șușoteli despre Gus care mergeau în extrema cealaltă – că avusese un super succes în tinerețe și că acum era un excentric bogat și independent, care își dosea milioanele în saltele, în timp ce avea un stil de viață de pensionar.

Joe nu credea zvonurile. El era destul de sigur că Gus adusese *câțiva* clienți. Dar era greu să ți-l imaginezi drept o super vedetă a vânzărilor. Gus se îmbrăca precum un profesor de engleză de liceu și-i amintea lui Joe mai mult de un medic de țară ieșit la pensie, decât de un afacerist în activitate. Cu felul lui de-a fi relaxat și degajat, cu discuțiile lui lungi și dezlănate la telefon cu potențiali clienți (discuții care păreau să atingă orice subiect, în afară de afaceri) și vacanțele lui excentrice și prelungite, Gus părea un vestigiu al unor vremuri demult apuse.

Nici vorbă să fie un go-getter.

Joe s-a oprit în fața ușii lui Gus și a ciocănit ușor.

– Intră, Joe, a venit răspunsul.

– Deci vrei să suni chiar acum și să încerci să treci pe la el să-l vezi în carne și oase?

Gus a frunzărit cu grijă prin Rolodex-ul* său, a găsit cartea de vizită cu colțul îndoit pe care o căuta și a copiat

* Dispozitiv pentru păstrarea cărților de vizită ale contactelor din afaceri (n. tr.)

numărul de telefon pe o bucățică de hârtie, pe care i-a înmânat-o apoi lui Joe. A urmărit cum Joe a luat hârtia și a format numărul pe telefonul lui fără fir.

– Într-o vineri după-amiază? a zâmbit Joe. Da. Exact asta voi face.

Gus a încuviințat din cap gânditor.

– Trebuie să admit ceva în ceea ce te privește, Joe. Ai ambiție, și eu admir asta.

În timp ce vorbea, Gus curăța distrat cu un deget o pipă din spumă de mare.

– Dacă există un go-getter la etajul ăsta, tu ești ăla.

Joe era mișcat.

– Mulțumesc, Gus.

S-a întors la biroul lui.

Gus a strigat în urma lui:

– Nu-mi mulțumi încă.

După un singur țârâit, Joe a fost întâmpinat de vocea voioasă a unei femei care a spus că o cheamă Brenda. El s-a prezentat, i-a zis că trebuie să-l vadă pe președinte, și apoi s-a pregătit să pareze lipsa ei de cooperare.

În schimb, ea l-a șocat spunându-i:

– Sigur că vă poate întâlni. Puteți să veniți mâine dimineată?

– M-mâine? s-a bâlbâit el. Sâmbăta?

– Da, dacă vă convine. La opt e prea devreme?

Joe era uluit.

– Nu... nu trebuie să stabiliți asta cu el mai întâi?

– O, nu! a venit răspunsul ei impasibil. Mâine dimineață e bine.

S-a așternut o scurtă tăcere. Joe se întreba dacă nu cumva îl confunda cu altcineva. Cu cineva pe care personajul acesta, Pindar, chiar îl *cunoștea*.

– Doamnă, a reușit el să spună într-un final. Știți, nu, că e prima mea întâlnire cu el?

– Desigur, a răspuns ea cu voioșie. Ați auzit despre Secretul său comercial și vreți să aflați despre el.

– Păi, da, așa e, mai mult sau mai puțin, a răspuns el.

Secret comercial? Omul era dispus să-și împărtășească Secretul comercial? Nu-i venea să creadă ce baftă avea.

– Se va întâlni o dată cu dumneavoastră, a continuat Brenda. După aceea, dacă sunteți de acord cu condițiile lui, va dori să fixeze și alte întrevederi, ca să vă arate, efectiv, Secretul.

– Condiții?

Joe era descurajat. Era sigur că acele „condiții” aveau să presupună o taxă sau un onorariu de consultație fix, pe care nu și l-ar fi permis. Și chiar dacă și l-ar fi permis, s-ar fi putut să necesite acreditări înalte, pe care el, în mod cert, nu le avea. Merita măcar să mai continue? Sau ar fi trebuit să accepte situația și să găsească un mod decent de a da acum înapoi?

– Desigur, a răspuns el. Ăăă, și care sunt, hm, condițiile lui, de fapt?

– Va trebui să le auziți direct de la Bătrânul, a zis ea cu un chicot.

Joe a notat adresa pe care i-a dat-o ea, a mormăit câteva cuvinte de mulțumire și a închis telefonul. În mai puțin de douăzeci și patru de ore avea să se întâlnească cu – cum îi zisese ea? – Bătrânul.

Dar de ce chicotise când zisese asta?

2: Secretul

În dimineața următoare, Joe a ajuns la adresa pe care i-o dăduse Brenda și a oprit pe uriașa alee circulară pentru mașini. Nu se putea să nu fie impresionat în timp ce parca și privea frumosul conac de piatră care se extindea în fața sa, pe patru niveluri. A fluierat ușor. Era un loc strașnic. Omul era *puternic*, ce-i drept.

Joe își făcuse temele cu o seară înainte. O oră pe internet îi dezvăluiseră câteva chestii chiar remarcabile despre persoana pe care urma să o întâlnească. Omul cunoscut drept Președintele avusese o carieră încununată de foarte mult succes, cu o gamă largă de întreprinderi. Acum mai mult retras din propriile companii, el își dedica cea mai parte din timp instruirii celorlalți și mentoratului. Era foarte solicitat în calitate de consultant pentru diverși CEO din Top 500 Fortune și ca orator principal la evenimente corporatiste prestigioase. Devenise cumva o legendă. Într-un articol fusese poreclit „cel mai bine păstrat secret al lumii afacerilor”.

„Că veni vorba de putere!” se gândea Joe. „Influență, la greu!”

– Joe, bine ai venit!

Un bărbat suplu, cu păr grizonat pieptănat cu grijă, cu o cămașă bleu, jachetă gri-deschis și pantaloni marinărești strâmți, gri-deschis, stătea în fața ușii mari de stejar. În jur de șaiszeci de ani, presupunea Joe, poate chiar cincizeci și ceva. Vârsta bărbatului era un detaliu pe care internetul nu-l oferea.

Averea lui netă exactă era un altul, dar, conform opiniei generale, era *stratosferică*. Castelul care se afla în fața lui Joe confirma acea impresie, la fel ca și prezența elegantă, impunătoare, a bărbatului. După expresia lui radioasă, era clar că „Bun venit”-ul lui era sincer, și nu o figură de stil.

– Bună dimineața, domnule, a zis Joe. Vă mulțumesc că v-ați făcut timp pentru mine.

– Cu plăcere – și îți mulțumesc și *eu*, din exact același motiv.

Pindar a zâmbit larg, peste strângerea sa fermă de mână. Joe a răspuns cu un zâmbet cumva consternat și s-a întrebat: „De ce îmi mulțumește *el mie?*”

– Hai să mergem pe terasă, pentru o cană fierbinte din faimoasa cafea a lui Rachel, a zis gazda lui Joe, în timp ce îl conducea pe o mică alee pietruită care înconjura conacul pe o latură. Ești surprins să fii aici?

– Ca să fiu sincer, da, a recunoscut Joe. Mă întreb doar câte legende ale lumii afacerilor și-ar deschide casa unei persoane absolut străine într-o sâmbătă dimineața.

Pindar a încuviințat din cap în timp ce mergeau pe alee.